

של החשודים ברצח ארלוזורוב נערך בישראל, היה סטבסקי מורשע מחדש

הרוצחים נאלצו לעבור תחת גדריתל. (ג) עדותו של עד בשם וייסר, שטען כי נכח במקום בעת הרצח, ראה גבר גבוה ובעל-גוף שעבר לידו ושתי דקות אחר-כך שמע יריות וראה אור פנס נדלק מהמקום שאליו הלך הגבר. (ד) עדותו של ערבי מיפו בשם עבד אל-מג'יד, אשר הובא כעדהגנה, יהודה כי ירה בארלוזורוב, ואחר-כך חזר בו. השופטים דחו פה-אחד את עדותם של הגששים הערבים. נראה היה כי הללו עשו את מלאכתם ברשלנות, ועקבו גם אחרי טביעות נעל בעלת-דורבנות — שהשתיכה בוודאות לשוטר מחילת-פרשים

המישפט, שעליה הסתמך בית-המישפט המחוזי, אלא ביקשו מיוזמתם כי יובאו לפנייהם לראשונה, גם העדויות שמסר במישטרה, קרוב למועד-הרצח. עדויות אלה לא הובאו עד אז לפני בית-המישפט, עליידי התביעה ולא עליידי ההגנה. וייסר מסר את עדותו הראשונה בי-לילה-הרצח, לפני חוקר-המישטרה ספקי טור. אחרי כמה ימים הוא מסר עדות נוספת, בכתב, לפני בכור שטרית, שהיה באותה העת חוקר-מישטרה בכיר. שופטי בית-המישפט העליון בדקו כל אחת מעדויות אלה, ומצאו ביניהן סתרי-רות.

אחרי הזיכוי: סטבסקי מנשק את הכותל, לידו רוזנבלט פנט בפניו

חיים וסימה ארלוזורוב עם ילדיהם סיוע לעדות האשה

לבוש חולצה וענב עניבה, וכי כמה דקות אחרי שעבר לידו ראה אור-פנס ושמע יריה. אחר-כך ראה אדם בורח במעלה הגיבעה, שעליה בית-הקברות המוסלמי (המקום שעליו עומד היום מלון הילטון). בעדותו האחרונה, לפני בית-המישפט המחוזי, אמר וייסר, כי בערך בשעה 10.15 בלילה, כאשר שכב ליד נערה ישנה במורד גיבעת בית-הקברות, ראה גבר גבוה, גלוי-ראש, בחליפה כהה ועניבה בא מכיוון דרום. הגבר עצר ולטש בו עיניים לרגע, ואז המשיך בדרכו צפונה. ארבע דקות אחר-כך ראה אור פנס חשי-מלי, שמע יריה וצעקת אשה. כאשר התגבר על התנגדותה של חברתו לכך שיעזבנה לבד, רץ לכיוון הקורבן.

סתירות

בין העדויות

בין כל העדויות מצאו השופטים מיסר פר רב של סתירות: האם נעצר הגבר המיסטורי ליד וייסר או רק חלף לידו? האם היה הגבר לבוש חולצה ועניבה, או שמא היה בחליפה? האם הוא הפנט אחרי היריה או לפנייה? האם ראה וייסר אדם בורח מהמקום, או לא ראה כזאת? היו גם סתירות בין עדותו של וייסר ועדותה של סימה ארלוזורוב, אשר טענה כי הרוצחים עקבו אחריה ואחרי בעלה עד לירקון וחזרה, לכיוון בית-הקברות המוסלמי.

וייסר זיהה את סטבסקי במיסדר-הזיווי, ואמר: "יש לו אותן מיבנה גוף וגובה כמו לאיש שתיארתי." אבל לא יכול לומר יותר מזה.

בית-המישפט קבע: "סטבסקי הוא אדם גבוה וחסון, אולם זיהוי אחרי שלושת שבועות ממבט חטוף בלילה, רק לפי גובה ומיבנה, אינם מספיקים כסיוע ל-עדויות של הגברת ארלוזורוב."

הדבר היחיד שנותר כסיוע היא עדותו (המשך בעמוד 80)

בעדותו הראשונה, בלילה-הרצח, שהיתה צרעה, אמר וייסר: "ראיתי אדם עובר קרוב מאוד אלי, הוא היה גבוה, אני חושב שלבוש חולצה כהה ללא עניבה. הוא היה גלוי-ראש. לא יכולתי לראות את פניו. מייד אחרי היריה ראיתי אור קטן כשל פנס נדלק, ולא ראיתי איש בורח מהמקום."

וגם אחרי עיקבות היה — כלבי מישטרה, שליווה את אחד השוטרים. כאשר נפלה עדותם של הגששים, שוב לא היתה, כמובן, משמעות לשריטה שנמצאה על ידו של סטבסקי, שהיתה קשורה רק למסלול הבריחה, כפי שנקבע עליידי הגששים.

צעד

יוצא-דופן

עדותו של וייסר, היתה רבת-מישקל, וכנראה היא שהכריעה בבית-המישפט המחוזי. אולם שופטי בית-המישפט העליון עשו צעד יוצא-דופן: הם לא הסתפקו בעדות שנתן וייסר באולם בית-

העדות השניה, שניתנה לפני שיטריית, אמרה כי אור-הפנס נדלק לפני היריה, וכי אחרי היריה ראה וייסר איש בורח לכיוון הגיבעה, כי-40 מטר ממנו. הוא חזר על כך כי לא ראה את פניו של האיש, ואינו בטוח אם יוכל לזהות את גופו מאחור.

בעדותו לפני שופט-חוקר אמר כי הגבר

ז'בוטינסקי עם סטבסקי ורוזנבלט פוליטי, לא מיני